

RESSÒ DE LA PARAULA

Orar la Trinitat

És interessant preguntar-se per què l'Església ha intuït que el dia que celebrem el misteri de la Trinitat, pot ser també el dia en què recordem els monjos i monges orants, és a dir, aquells que lliuren tota la seva vida a l'oració, especialment contemplativa, a la vida en comú i al treball.

Llegeixo els testimoniatges d'algunes monges i monjos, que apareixen en el full, que ens envia la Comissió Episcopal per a la Vida Consagrada, i em crida l'atenció el que signa la Gna. M.ª Pilar Avellaneda Ruiz, del monestir cistercenc de las Huelgas de Burgos. Comença així:

«Un cor orant no viu de teories i retòrica, sinó que trepitja la realitat que vivim, i sap llibar la mel en allò quotidià de la vida, per a donar-la a tastar als altres.»

Segueix, citant Jr 15,19, que li serveix d'inspiració: «(Diu el Senyor:) si destries allò que val del que no té valor, jo parlaré per la teva boca». Una altra traducció: «si treus l'escòria del metall, jo parlaré per la teva boca». Aquesta referència ens fa recordar aquest capítol del profeta Jeremies que és tan proper a l'evangelitzador avui i al creient que desitgi donar testimoni de la seva fe, fins i tot dins del sofriment. Un sofriment que en el cas del profeta ve del rebuig a la seva paraula per part del poble. Però també un sofriment, que, com assenyala el testimoni d'aquesta monja, pot procedir de qualsevol causa, com és el cas de la pandèmia.

El profeta havia pregat entre sanglots, fins i tot retraient a Déu que sigui com un «rierol enganyós». Havia pregat devorant les paraules de Déu, que li proporcionaven goig i pau. Però quan parlava al poble, tot era rebuig, fracàs, crítica, fins a veure's forçat a viure en soledat...

Orar la Trinitat és tocar el cor de Déu: la més perfecta comunicació, la plena comunió, l'amor més sublim mai somiat. Contemplar la Trinitat és des-

cans i consol. D'aquí l'alegria del veritable orant.

Però el veritable orant no és un àngel que viu ja el goig ple de la contemplació, encara que se li assembla. El veritable orant trepitja la terra i sent als seus peus el tremolor de la humanitat sofrent. Més encara, el seu cor, dilatat per la mateixa oració, desenvolupa una gran sensibilitat cap al dolor del món. I la raó està en el fet que, en pregar, no ho fa a un ésser sense nom, amagat, llunyà, com sol veure's en altres espiritualitats, sinó que entra en comunió amb la Trinitat, que és «una comunitat absolutament oberta» per amor. Tan oberta que el Verb, la segona persona, s'abaixà per tal de compartir aquest dolor de la humanitat. I no sols això, sinó que va compartir el dolor més radical del món, per a retornar-li l'esperança.

Quina esperança? Justament l'esperança de tornar al goig de la Trinitat, incorporar la humanitat a aquell espai de comunió plena, on es compleixen tots els nostres anhels.

Llavors, es comprèn que Déu no és un rierol enganyós, com deia la protesta de Jeremies i diem tantes vegades nos-

altres, quan el sofriment es fa més dur de suportar. Déu-Trinitat és una deu inesgotable, eterna, d'amor real, efectiu i històric, que es va vessant en el món des de Jesucrist. També potser des de nosaltres, orants i oradors, que de tant en tant se'ns concedeix tocar la Trinitat i en donem testimoniatge.

† Agustí Cortés Soriano

Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

La mudança

La condició humana conté una dimensió inherent: no som eterns. Davant d'aquest fet inqüestionable se'ns ofereix la proposta de la fe: acceptar el regal de la vida eterna. Així de senzill és resumir l'esperança del creient: ser capaços d'acceptar un regal i esperar-lo amb deler.

Al llarg de la vida hem pogut viure una experiència semblant d'espera. Haver de fer una mudança. Des que sorgeix la necessitat de canviar de casa fins que acabes estant a la casa nova hi ha un procés, un autèntic camí a recórrer. Moltes passes a fer i una experiència

emocional profunda, deixar enrere moltes coses i destriar què cal endur-se. La majoria de vegades suposa un autèntic trasbals, fins i tot diuen els psicòlegs, que la mudança és una de les causes més greus d'estrès.

Doncs bé, cal saber, i així ho professem en la fe cristiana que ens n'haurérem d'anar de casa nostra i que tindrem la nova casa preparada per anar-hi a viure. Per això, cal viure amb actitud de mou-

re'ns. No podem viure mantenint el cor en aquesta casa que ara ocupem. Així que quan ens diuen que hem de marxar de casa i ja sabem la nova casa on anem ens passa una experiència vital molt curiosa: passem a estar més dependent de la casa nova que no pas de la que deixem.

Això és el que ja ens ha de començar a passar, tinguem l'edat que tinguem, però sobretot quan ens han començat

a dir que la casa on vivim té esquerdes i s'està tornant inhabitable. S'inicia un procés profund i molt enriquidor d'esperar veure la nova casa, desitjar conèixer-la i veure'ns-hi, trobar-nos-hi com si ja hi fóssim. Aquest desig de canviar de casa ens ha d'acompanyar tota la nostra vida. Hi ha Algú que ha anat a preparar-nos lloc i quan el tingui preparat vindrà a buscar-nos per anar junts a la casa nova. Oi que ens sona aquest missatge?

Mn. Valentí Alonso i Roig
Rector a diverses parròquies del Penedès

ECO DE LA PALABRA

Orar la Trinidad

Es interesante preguntarse por qué la Iglesia ha intuido que el día que celebramos el misterio de la Trinidad, puede ser también el día en que recordamos a los monjes y monjas orantes, es decir, a aquellos que entregan toda su vida a la oración, especialmente contemplativa, a la vida en común y al trabajo.

Leo los testimonios de algunas monjas y monjes, que aparecen en el folleto, que nos envía la Comisión Episcopal para la Vida Consagrada y me llama la atención el firmado por la Hna. M.ª Pilar Avellaneda Ruiz, del monasterio cisterciense de las Huelgas de Burgos. Comienza así:

«Un corazón orante no vive de teorías y retórica, sino que pisa la realidad que vivimos, y sabe libar la miel en lo cotidiano de la vida, para darla a gustar a los demás.»

Sigue, citando Jer 15,19, que le sirve de inspiración: «(Dice el Señor:) si sacas lo bello de lo vil, serás como mi boca». Otra traducción: «si sacas la escoria del metal, yo hablaré por tu boca». Esta referencia nos hace recordar este capítulo del profeta Jeremías que nos es tan cercano al evangelizador hoy y al creyente que desee dar testimonio de su fe, aun dentro del sufrimiento. Un sufrimiento que en el caso del profeta viene del rechazo a su palabra por parte del pueblo. Pero también un sufrimiento, que, como señala el testimonio de esta monja, puede proceder de cualquier causa, como es el caso de la pandemia.

El profeta había orado entre sollozos, incluso reprochando a Dios que sea como un «arroyo engañoso». Había orado devorando las palabras de Dios, que le proporcionaban gozo y paz. Pero cuando hablaba al pueblo, todo era rechazo, fracaso, crítica, hasta verse forzado a vivir en soledad...

Orar la Trinidad es tocar el corazón de Dios: la más perfecta comunicación, la plena comunión, el amor más sublime jamás soñado. Contemplar la Trinidad es descanso y consuelo. De ahí la alegría del verdadero orante.

Pero el verdadero orante no es un ángel que vive ya el gozo pleno de la contemplación, aunque se le parece. El verdadero orante pisa la tierra y siente en sus pies el temblor de la humanidad sufriendo. Más aun, su corazón, dilatado por la misma oración, desarrolla una gran sensibilidad hacia el dolor del mundo. Y la razón está en que, al orar, no lo hace a un ser sin nombre, oculto, lejano, como suele verse en otras espiritualidades, sino que entra en comunión con la Trinidad, que es «una comunidad absolutamente abierta» por amor. Tan abierta que el Verbo, la segunda persona, se abajó para compartir ese dolor de la humanidad. Y no solo eso, sino que compartió el dolor más radical del mundo, para devolverle la esperanza.

¿Qué esperanza? Justamente la esperanza de regresar al gozo de la Trinidad, incorporar a la humanidad a aquel espacio de comunión plena, donde se cumplen todos nuestros anhelos.

Entonces, se comprende que Dios no es un arroyo engañoso, como decía la protesta de Jeremías y decimos tantas veces nosotros cuando el sufrimiento se hace más duro de soportar. Dios-Trinidad es un manantial inagotable, eterno, de amor real, efectivo e histórico, que se va derramando en el mundo desde Jesucristo. También quizá desde nosotros, orantes y oradores, que de vez en cuando se nos concede tocar la Trinidad y damos testimonio de ella.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

XLII Trobada de Santuaris de Catalunya i les Illes

Tindrà lloc els dies 7, 8 i 9 de juny de 2021, amb el lema «Custodis del misteri de Déu i els Santuaris». És una trobada pensada perquè els laics i les laiques de l'àmbit de la Tarraconense que són voluntaris o custodis dels santuaris puguin tenir un espai de convivència i formació que els pugui ajudar en la seva missió evangelitzadora feta en aquest àmbit dels santuaris.

El lloc de la trobada serà el Santuari de Sant Josep de la Muntanya de Barcelona, amb una visita a la Basílica de la Sagrada Família: dos llocs josefins de l'Arquiebisbat de Barcelona en aquest triple context de l'Any de Sant Josep, l'Any de la Família en el cinquè aniversari de *Amoris Laetitia* i el 25è aniversari del Concili Provincial Tarraconense en el qual, es feu esment de la importància de la família en les resolucions 33-46.

Les ponències principals seran «Sant Josep i la cura dels santuaris humans», a càrrec de Mn. Ramon Ollé, DP, i «Una devoció feta acolliment familiar i intercessió fraterna», a càrrec de la Gna. Dolores Gaja, de les Filles de la Sagrada Família. El matrimoni Xa-

vier Padilla i Dolores Parellada, directors del Secretariat diocesà de Pastoral Familiar de l'Arquiebisbat de Barcelona, i Mn. Santiago Aragonés, consiliari, portaran una dinàmica de treballs de grup a partir de textos bíblics i del magisteri. Tot, en un context de pregària, cultura, reflexió i convivència, tan apreciada en aquests temps.

El presbiteri diocesà creix amb un nou sacerdot

El passat diumenge de l'Ascensió, 16 de maig, va ser un dia joios per a l'Església diocesana de Sant Feliu de Llobregat per la incorporació d'un nou prevere, el Samuel Gutiérrez, ordenat sacerdot per mans del bisbe Agustí Cortés. Ara conti-

nuarà treballant pastoralment a la mateixa parròquia on venia fent-ho en el darrer any, la de Santa Maria de Castelldefels, com a vicari. L'encomanem a la pregària perquè sigui un bon sacerdot, seguint el model del Bon Pastor.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «En el recolliment i el silenci de l'oració, se'ns dona l'esperança com a llum interior, que il·lumina els desafiaments i les decisions de la nostra missió: per això és fonamental recollir-se en oració i trobar, en la intimitat, el Pare de la tendresa (Mt 6,6)» (27 de febrer).

@Pontifex: «El centre de la confessió és Jesús que ens espera, ens escolta i ens perdona» (2 de març).

@Pontifex: «Un Déu que estima a l'home, nosaltres mai haguéssim tingut la

valentia de creure'l si no haguéssim conegut a Jesús. Quin Déu està disposat a morir pels homes? Quin Déu estima sempre i pacientment, sense pretendre ser estimat a canvi?» (3 de març).

@Pontifex: «Només si aconseguim mirar-nos entre nosaltres, amb les nostres diferències, com a membres de la mateixa família humana, podrem començar un procés efectiu de reconstrucció i deixar a les generacions futures un món millor, més just i més humà» (5 de març).

Jornada institucional de l'Àrea Social de Càritas diocesana

Dilluns 17 de maig va tenir lloc, a l'auditori de la Casa de l'Església, una jornada de formació i treball que va aplegar tots els treballadors socials de Càritas diocesana de Sant Feliu, en el marc de la qual es van presentar un parell d'informes molt significatius, amb dades més rellevants encara pel context de la pandèmia.

En primer lloc, Míriam Feu, cap del Programa d'Anàlisi Social i Incidència de Càritas diocesana de Barcelona, va presentar l'informe «**Fronteres de paper: la irregularitat administrativa i la invisibilització de les persones**», elaborat des de Càritas Catalunya a petició de la Taula del Tercer Sector. En l'estudi es parteix d'explicar què s'entén per estar en «situació administrativa irregular» i aquí es troben, per exemple, aquestes condicions: tenir un treball informal, dificultat per exercir drets, manca d'habitatge digne, criminalització, no tenir xarxa de protecció (social i econòmica) o manca de llibertat de desplaçament.

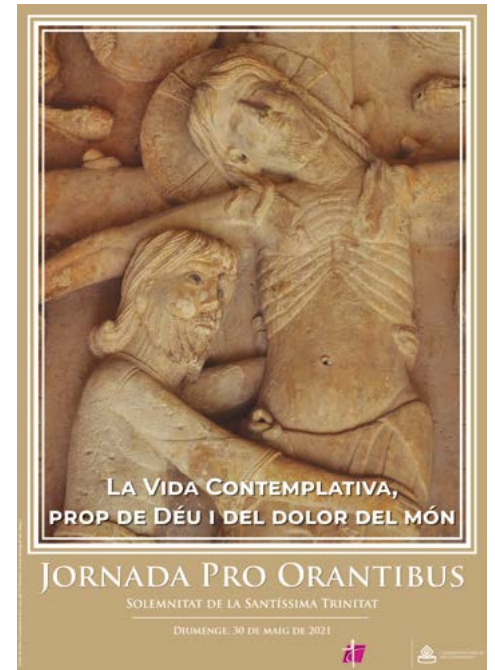
A continuació, Francesc Arnáez, responsable de Comunicació i Sensibilització de Càritas diocesana

de Sant Feliu de Llobregat, va presentar el *III Informe d'impacte de la Covid-19*. Era el tercer perquè de fet s'han realitzat tres onades d'enquestes: al **juliol del 2020**, una altra al setembre, i la darrera al febrer-març del 2021, de tal manera que s'ha pogut veure l'evolució de la situació durant la pandèmia en les mateixes famílies.

A partir d'aquí els assistents van poder realitzar un treball de reflexió, lligant els eixos del pla estratègic de Càritas per valorar si després de la Covid cal incorporar altres línies d'acció o quines de les existents cal prioritzar.

El bisbe Agustí va saludar els participants a la jornada i els va encoratjar a seguir endavant amb la seva tasca dient-los «no tinguem por d'enfargar-nos, perquè només així, a partir d'assolir petites esperances, anem cap a la gran esperança». I el director de Càritas diocesana, Ramon Carbonell, en les seves paraules de cloenda donava confiança als treballadors socials amb aquestes paraules: «Sentim-nos lliures cada dia d'ampliar i millorar aquest pla estratègic que tenim fins al 2024.»

Jornada Pro Orantibus

Avui celebrem la solemnitat de la Santíssima Trinitat i és aquesta la festivitat escollida per a la Jornada Pro Orantibus, en la qual **preguem pels qui preguen contínuament** per nosaltres, és a dir, les persones consagrades contemplatives.

Els monjos, les monges i la vida eremítica ofereixen la seva vida a lloança continua a la Santíssima Trinitat i la seva pregària d'intercessió per la comunitat cristiana i el món sencer. Per això, l'Església proposa com a lema d'aquesta jornada: «La vida contemplativa, prop de Déu i del dolor del món.»

És una invitació a tots els creients a prendre consciència de la valuosa aportació que realitzen les comunitats de contemplatius a la vida de l'Església i de la mateixa societat. El seu testimoni vol encoratjar tota persona a caminar prop de Déu i alimentar el treball que realitza esdevenint també contemplatiu en la vida, en el món i, en els moments que estem vivint, solidari del dolor. Així mateix, és ocasió per expressar una acció de gràcies, i el recolzament als homes i dones que mantenen viu l'ideal religiós de la vida contemplativa.

AGENDA

► **Consell Presbiteral.** Dijous 3 de juny (presencial), a la Casa de l'Església, de les 10.30 a les 13 h.

► **Corpus Christi a la Catedral de Sant Llorenç.** Diumenge 6 de juny, a les 19 h, eucaristia presidida pel bisbe Agustí Cortés. No hi haurà processó exterior a la Plaça de la Vila, sinó que la veneració eucarística es realitzarà dins del temple, al final de la missa, com un acte renovat d'agraïment i d'adoració a la presència del Crist gloriós en les espècies eucarístiques del Pa i del Vi.

Davant la façana de Sant Llorenç es confegirà una catifa de flors i hi haurà l'ou com balla al pati de la sagristia, al Passatge Penedès.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

31. □ Dilluns [So 3,14-18 (o bé: Rm 12,9-16a) / Sl: Is 12,2-6 / Lc 1,39-56]. La Visitació de la Benaurada Verge Maria; santa Peronella (Petronila), vg.; sant Pasqual, diaca.

JUNY

1. ■ Dimarts [Tb 2,10-23 / Sl 111 / Mc 12,13-17]. Sant Justí (s. II), mr. samarità, escriptor eclesiàstic; sant Ignasi (Íñigo), abat castellà; sant Flor.

2. ■ Dimecres [Tb 3,1-11.24-25 / Sl 24 / Mc 12,18-27]. Sants Marcel·lí i Pere, mrs. romans (s. IV); sants Germà, Paulí, Just i Sici, mrs. venerats a Girona; sant Eugeni I, papa (654-657); sants Potí, Blandina i companys, mrs. a Lió.

3. ■ Dijous [Tb 6,10-11a;7,1-9-17; 8,4-10 / Sl 127 / Mc 12,28b-34]. Sant Carles Luanga i companys mrs. a Uganda (1885-1887); sant Isaac, monjo i mr. a Còrdova; sant Justí, mr. a Burgos; santa Oliva, vg.; sant Joan el Grande, rel. hospitalari; santa Clotilde, reina francesa.

4. ■ Divendres [Tb 11,5-17 / Sl 145 / Mc 12,35-37]. Sant Pere Màrtir o de Verona, prev. dominicà i mr.; sant Francesc Caracciolo, prev., fund. caracciolins (CRM, 1588); sant Hilari, bisbe; santes Rut i Noemí, nora i sogra, segons la Bíblia.

5. ■ Dissabte [Tb 12,1.5-15.20 / Sl: Tb 13,2-8 / Mc 12,38-44]. Sant Bonifaci, bisbe de Magúncia i mr. (754),

d'origen anglès, evangelitzador d'Alemanya i venerat a Fulda; sant Sanç (Sancho), noi mr. a Còrdova; santa Zenaida, vg.

6. □ Diumenge vinent, Santíssim Cos i Sang de Crist (lit. hores: de la solemnitat). [Ex 24,3-8 / Sl 115 / He 9, 11-15 / Mc 14,12-16.22-26]. *Sant Feliu de Llobregat*: ■ Beat Josep M. Peris (1889-1936, nat a Cincorres, bisbat de Tortosa), prev. i mr., rector del Seminari de Barcelona. Sant Norbert (†1134), bisbe de Magdeburg, fund. premonstratencs (Opraem, 1120); sant Artemi, l'esposa Càndida i la filla Paulina, mrs.; sant Marcel·lí Champagnat, prev., fund. Gns. maristes (FSM, 1817); sant Bertran d'Aquilea, bisbe.

La Santíssima Trinitat (B)

COMENTARI

▶ Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 4,32-34.39-40)

Moisés digué al poble: «Recorre totes les èpoques que t'han precedit, des del dia que Déu creà l'home sobre la terra; investiga d'un cap a l'altre del cel, a veure si mai ha succeït un fet tan gran com aquest, si mai s'ha sentit dir que un poble hagi escoltat la veu de Déu que li parlés d'enmig del foc, com tu l'has escoltada, i hagi continuat amb vida; si mai s'ha sentit dir que cap déu hagi intentat anar a treure per a ell un poble que vivia en poder d'un altre, combatent contra l'opressor amb senyals i prodigis, amb mà forta i braç poderós, amb fets esglaiadors i extraordinaris, com el Senyor, el vostre Déu, ho ha fet per vosaltres a Egipte, i vosaltres ho heu vist amb els vostres ulls. Reconeix avui que el Senyor és l'únic Déu: ni dalt al cel ni aquí baix a la terra no n'hi ha d'altre; recorda-ho sempre en el teu cor. Compleix els seus decrets i els seus manaments que jo et dono avui, perquè siguis feliç amb els teus descendents, i visquis molts anys en el país que el Senyor, el teu Déu, et dona per sempre.»

▶ Salm responsorial (32)

R. *Feliç el poble que el Senyor s'ha escollit per heretat.*

La paraula del Senyor és sincera, / es manté fidel en tot el que fa; / estima el dret i la justícia, / la terra és plena del seu amor. R.

La paraula del Senyor ha fet el cel, / amb l'alè de la boca ha creat l'estelada; / a una paraula seva, tot comença, / a una ordre d'ell, tot existí. R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, / els qui esperen en l'amor que els té; / ell els allibera de la mort, / i els retorna en temps de fam. R.

Tenim posada l'esperança en el Senyor, / auxili nostre i escut que ens protegeix. / Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; / aquesta és l'esperança que posem en vós. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,14-17)

Germans, tots els qui viuen portats per l'Esperit de Déu són els fills de Déu. Perquè vosaltres no heu rebut pas un esperit d'esclaus que us faci viure una altra vegada en el temor, sinó un esperit que ens ha fet fills i ens fa cridar: «Abbà, Pare!» Així l'Esperit s'uneix al nostre esperit per donar testimoni que som fills de Déu. I si som fills, també som hereus: hereus de Déu i hereus amb Crist, ja que sofrim amb ell per arribar a ser glorificats amb ell.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 28,16-20)

En aquell temps, els onze deixebles se n'anaren cap a Galilea, a la muntanya que Jesús els havia indicat. En veure'l es prosternaren. Alguns, però, dubtaren.

Jesús s'hi acostà i els digué: «Déu m'ha donat plena autoritat al cel i a la terra. Aneu a convertir tots els pobles, bategeu-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, i ensenyeu-los a guardar tot el que jo us he manat. Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món.»

▶ Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 4,32-34.39-40)

Moisés habló al pueblo diciendo: «Pregunta a los tiempos antiguos, que te han precedido, desde el día en que Dios creó al hombre sobre la tierra; pregunta desde un extremo al otro del cielo, ¿sucedió jamás algo tan grande como esto o se oyó cosa semejante? ¿Escuchó algún pueblo, como tú has escuchado, la voz de Dios, hablando desde el fuego, y ha sobrevivido? ¿Intentó jamás algún dios venir a escogerse una nación entre las otras mediante pruebas, signos, prodigios y guerra y con mano fuerte y brazo poderoso, con terribles portentos, como todo lo que hizo el Señor, vuestro Dios, con vosotros en Egipto, ante vuestros ojos? Así pues, reconoce hoy, y medita en tu corazón, que el Señor es el único Dios allá arriba en el cielo y aquí abajo en la tierra; no hay otro. Observa los mandatos y preceptos que yo te prescribo hoy, para que seas feliz, tú y tus hijos, después de ti, y se prolonguen tus días en el suelo que el Señor, tu Dios, te da para siempre.»

▶ Salmo responsorial (32)

R. *Dichoso el pueblo que el Señor se escogió como heredad.*

La palabra del Señor es sincera, / y todas sus acciones son leales; / él ama la justicia y el derecho, / y su misericordia llena la tierra. R.

La palabra del Señor hizo el cielo; / el aliento de su boca, sus ejércitos. / Porque él lo dijo, y existió; / él lo mandó y todo fue creado. R.

Los ojos del Señor están puestos en quien lo teme, / en los que esperan su misericordia, / para librar sus vidas de la muerte / y reanimarlos en tiempo de hambre. R.

Nosotros aguardamos al Señor: / él es nuestro auxilio y escudo. / Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, / como lo esperamos de ti. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 8,14-17)

Hermanos: Cuantos se dejan llevar por el Espíritu de Dios, esos son hijos de Dios. Pues no habéis recibido un espíritu de esclavitud, para recaer en el temor, sino que habéis recibido un Espíritu de hijos de adopción, en el que clamamos: «¡Abba, Padre!». Ese mismo Espíritu da testimonio a nuestro espíritu de que somos hijos de Dios; y, si hijos, también herederos; herederos de Dios y coherederos con Cristo; de modo que, si sufrimos con él, seremos también glorificados con él.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 28,16-20)

En aquel tiempo, los once discípulos se fueron a Galilea, al monte que Jesús les había indicado. Al verlo, ellos se postraron, pero algunos dudaron. Acercándose a ellos, Jesús les dijo: «Se me ha dado todo poder en el cielo y en la tierra. Id, pues, y haced discípulos a todos los pueblos, bautizándolos en el nombre del Padre y del Hijo y del Espíritu Santo; enseñándoles a guardar todo lo que os he mandado. Y sabed que yo estoy con vosotros todos los días, hasta el final de los tiempos.»

«Bategeu-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant»

La Santíssima Trinitat (1616-1617) de Giovanni Francesco Barbieri (Il Guercino). Palau Magnani, Bolonya (Itàlia)

És bàsic creure en la Santíssima Trinitat perquè és el fonament de tota la nostra fe. Només cal veure com en la litúrgia tot comença i acaba «en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant». Però no és fàcil a la nostra intel·ligència limitada entrar en aquest misteri. Tanmateix no es tracta tant d'entendre'l com de viure'l. Jesús envia els seus apòstols a batejar en nom de la Trinitat: *Aneu a convertir tots els pobles, bategeu-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant i ensenyeu-los a guardar tot el que jo us he manat. Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món.* El que demana Jesús és predicar l'evangeli sabent que no estem sols sinó acompanyats sempre per un Déu que és Pare, Fill i Esperit Sant i el que cal no és entendre el misteri sinó viure tot el que ell ens ensenya. Perquè la nostra vida es veu embolcallada per aquest Déu amorós: *Perquè vosaltres no heu rebut pas un esperit d'esclaus que us faci viure en el temor sinó un esperit que ens ha fet fills i ens fa cridar: «Abbà Pare!».* Per tant, es tracta de sentir-nos de veritat fills del Pare, germans de Crist i deixar que el mateix Esperit Sant ens faci sentir fills: *Tots els qui viuen portats per l'Esperit de Déu són els fills de Déu. L'Esperit dona testimoni que som fills de Déu; hereus de Déu i hereus amb Crist.* És ell qui ens mou a dir a Déu: Abbà, Pare!, amb aquesta paraula íntima i confiada que fan servir els nens per parlar amb els seus pares. Amb aquesta confiança podem parlar amb Déu. Per això la primera lectura diu al poble d'Israel: *Reconeix avui que el Senyor és l'únic Déu: ni dalt al cel ni aquí baix a la terra no n'hi ha d'altre.* Tota la lectura és un cant d'admiració al Déu d'Israel per les obres extraordinàries que ha fet. Si això es pot dir del Déu de l'AT, què no direm del Déu del NT! Un Déu que és amor, que ha enviat per amor el seu propi Fill perquè es fes un de nosaltres i salvar-nos i ens ha regalat el seu mateix Esperit que és Esperit d'amor. Podrem trobar un altre Déu més extraordinari, més meravellós?

Mn. Jaume Pedrós